

[Ministeren for handel, industri og søfart.] opgave at finde ud af, hvornår den større konkurrenceevne, långivningen giver anledning til, er noget rationelt, man skal fremme, og hvornår den er noget irrationelt, man skal standse. Her kan jeg ikke se andet end, at man må holde sig meget nøje til de råd, de sagkyndige kan give os, og til de mere principielle vejledninger, vi vil kunne få ved drøftelse af sagen i folketingsudvalget. Om selve udtrykket „det irrationelle konkurrenceforhold“ er heldigt valgt, kan man diskutere, og jeg går meget gerne ind i en drøftelse i udvalget med det formål at finde et bedre udtryk end udtrykket „irrationelt konkurrenceforhold“.

Foged: Jeg takker den højtærede minister for de svar, der er givet. Jeg vil gerne påny pointere, at jeg tror, at jo klarere og mere detaljeret udformet loven er, jo bedre de enkelte lånsøgere er klar over, hvilke områder den dækker, des lettere bliver loven at administrere. Derved fremmes sagerne, som også det ærede medlem hr. Skytte gjorde opmærksom på. Og så synes jeg, at rigsdagen skal være så orienteret som overhovedet muligt, inden den går til at vedtage en lov på 75 mill. kr., der udloddes på denne måde. Det må være rigsdagens opgave ikke at give dette lovforslag fra sig, før den er nogenlunde klar over, at det også kommer til at dække de områder, som rigsdagen som helhed vil gå ind for.

Overfor det ærede medlem hr. Weikop tror jeg jeg må rette en lille misforståelse. Jeg har formodentlig brugt udtrykket „rigsdagsudvalget“ eller „9 mands udvalget“ på forkert måde. Når det ærede medlem hr. Weikop mener, at de forslag og ansøgninger, ministeren kommer med, skal forelægges 9 mands udvalget, inden bevilling eller afslag på bevillingen gives, så er det ikke fra min side ment sådan, at det er 9 mands udvalget, ansøgningerne skal forelægges for. Det, jeg gik ind for i min tale, var, at der indenfor det formodentlig nu kommende 15 mands udvalg bliver givet de flest mulige oplysninger om, hvordan ministeren tænker sig det hele organiseret. Hvad 9 mands udvalget angår, da skal det ifølge loven holdes underrettet, og det er min opfattelse, at det kan kritisere truffne afgørelser, men at udvalget ikke selv skal være med til afgørelserne. Det kan kritisere dem, for at man derved kan komme ind i andre baner, men ansvaret for lovens administration som helhed er ministerens, det vil jeg gerne pointere.

Weikop: Den højtærede minister brugte ordet spændetrøje. Den, der har set Strindbergs „Faderen“ på Det kgl. Teater og set en sådan spændetrøje blive anvendt, får en vis afsky for spændetrøjer, og jeg vil sige, at jeg vil ikke ønske ministeren en sådan spændetrøje på, heller ikke i forhold til denne lov.

Jeg er helt enig med det ærede medlem hr. Foged i, at det naturligvis er den højtærede minister, der har ansvaret for administrationen, og som også skal have administrationen. Det, som jeg har hævdet, er, at denne lov utvivlsomt alligevel bliver noget løs i fugerne, hvis det ikke skal blive en spændetrøje, og jeg mener, at det ville være rimeligt — og det forstod jeg også at den højtærede minister var enig i —, om det folketingsudvalg, som her er tale om — jeg taler om folketingsudvalget —, fik en redegørelse for, hvilke retningslinier man vil anvende i hvert fald i begyndelsen. Jeg mener ikke, det ville sinke sagerne så forfærdelig meget, om man, når ministeriet har færdigbehandlet sagerne, drøftede dem i udvalget, inden afgørelsen blev truffet. Jeg mener ikke dermed, at udvalget skal træffe afgørelsen, men det kunne dog måske være ganske praktisk, om udvalget gav udtryk for sine synspunkter. Så bliver det til syvende og sidst ministerens sag at afgøre, om han vil følge udvalgets synspunkter eller ej.

Det er fastslået ret stærkt af den højtærede minister, at man vil bruge den sagkundskab, som man tidligere har benyttet sig af, eller, som ministeren sagde, benytte de råd, som de sagkyndige kan give. Her vil jeg gerne give udtryk for nogen betænkelighed. Forholdet er jo det, såvidt jeg husker, at efter loven om fremme af danske erhvervsinteresser har der i de sidste to år været søgt 26 industrilån, og deraf har de 16 fået afslag, og det er formentlig udfra rene konkurrencemæssige synspunkter. Jeg forstod, at ministeren var enig med mig i, at det var et vanskeligt problem, og jeg mener, at de sagkyndige, hvis det er de samme, må se bort derfra, for ellers kommer vi ind på at give afslag.

Det kunne måske også være praktisk til at begynde med, om ministeren i folketingsudvalget fortalte lidt om, hvor store lån man vil yde. Det forekommer mig, at man har nogen erfaring for, at der efter den bestående lovgivning kunne have været givet et meget stort lån til en enkelt virksomhed, som, hvis vi havde haft udvalget i henhold til den bestående lov, måske ikke var givet. At lånet ikke blev effektivt, er